



BANDERA

DEL POBLE CATALA



39
Març
1947

BARCELONA

ANY III Núm. 6

C.E.H.I.

Dignitat Catalana davant la mort

Oferim als nostres lectors una poesia inèdita que ens ha tramès Ventura Gassol dedicada a la memòria del President de Catalunya Lluís Companys.

Al mateix temps que regraciem a l'amic Gassol la seva atenció volem comentar un dels aspectes de la mort del President.

Nosaltres creiem que la política catalana s'interrompé el Juliol de l'any 1936. L'encert o el desencert dels governants pot jutjarse fins aquell moment històric; després la vida col·lectiva vingué determinada per unes situació de força que el catalanisme ni provocà ni desitjà. Quan en un país l'Exercit deixa d'ésser la garantia de la pau pública i de la llibertat, la defensa improvisada de les institucions és dolorosa i gairebé sempre fa possible l'arbitrarietat i el desordre.

No és l'hora de revisar l'obra política del President de Catalunya anterior al 1936. I si intentem jutjar-ne la posterior fem primer exàmen de consciència per tal de considerar si en el fracàs d'aquell primer any de guerra que ens deshonrà col·lectivament hi tenim o no la nostra part de culpa.

Ara com ara en aquests moments de silenci nacional el Presi-

dent sacrificat representa el més pur concepte de la dignitat catalana davant la mort. Per això nosaltres rebutjem tota interpretació que pretengui enterbolir la seva memòria; les culpes, els desencerts, les falles polítiques, no tenen consistència davant l'exemplaritat de la mort del President. Aquells que intentessin blasmar l'home, haurien de trepitjar la bandera de Catalunya xopa de la seva sang; la bandera que nosaltres hem alçat immortal i insubornable alhora.

L A M A

A la memòria del President Companys

*Volgué morir descalç, i, ara, de nit,
arriba de puntetes a la porta
i ens trobem vora el capçal del llit.*

*Ombra com és, li queda una mà forta
i astut, ens senya contra tot mal son.
Torna la fe a l'esperança més morta*

*que arbori un foc o fa brollar una font,
forja una espassa o romp una corona,
alça una forja o arrossega un tron.*

*Tem-l'ho, botxi; quan l'esguard se n'adona,
ja duus marcats els cinc dits de la mà.
No hi ha traïdor per fosca i per pregona*

*que sigui l'ombrà, que no el vegui clar.
Sorge, que ens vens a escupir al front, blasfema
a flor d'orella i al peu de l'altar:*

*Aquella mà que tu ja creies sema,
ara, la veus aparèixer a l'espai.
Hi anuncia ton hora suprema*

*i l'ha d'estrènyer més forta que mail
Orb de sang; ti vas dar mort cruenta
i, ara, en comences a sentir l'esglai,*

*que es gira un vent d'oratge que espaventa.
Mariners, a l'arjau i proa al born,
que per d'amunt d'aquest cel de turmenta
ja trenca l'alba! O nunci del retorn!*

VENTURA GASSOL